

Pred gradom, dakle, stoji jedan nov, veliki i dalekosežan izraz – izazov turizma kao veoma kompleksne razvojno – privredne, društvene, kulturne, sportske, pa i političke dimenzije.

Ako je tako – a jeste! – onda, bez sumnje, načelo pune mobilizacije društva i građana biće potrebno afirmisati kao načelo jasnoće, konkretnosti i određenosti. Upravo onako kako se to ostvarivalo u toku Olimpijade. U tom slučaju nema punkta u gradu koji ne bi imao svoj sasvim određen zadatak, svoju ulogu u dužnosti i svoju odgovornost za ostvarivanje veoma suptilnih funkcija turizma u olimpijskom gradu – od kućnih savjeta i mjesnih zajednica do uslužnih i komunalnih službi, društvenih i drugih organizacija i udruženja, škola, vjerskih zajednica, itd. svi ovi punktovi trebalo bi da se nađu u poziciji u kojoj je sasvim jasno, konkretno i precizno programirati svoju ulogu, odgovornost i dužnosti.

Tek tada, čini se, moguće je „rehabilitovati“ onaj poznati mobilzatorski duh Olimpijade, kao važeću moralnu normu, kao pokretačku snagu na svim područjima i u svim sferama života u gradu.

ISKUSTVA ZA SUTRA

Samo se po sebi razumije da mobilnost radnih ljudi i građana o kojoj je riječ pretpostavlja veoma razvijen i konkretan mehanizam informisanja. Bez toga, bez autentičnosti informacije o pravim ciljevima, interesima i razvojnim aspektima turističkih programa, sigurno se neće obezbjeđivati jednostavno široke društvene akcije.

Sasvim je logično, prema tome, što su se pitanja neposrednog informisanja radnih ljudi i građana Sarajeva našla u prvim postolimpijskim raspravama i debatama društveno-političkih i raznih stručnih asocijacija i struktura u gradu. U kontekstu široke rasprave i pojam solidarnosti, kao elemenat demokratske prakse, sam po sebi postaje sve prisutniji kada je riječ o kompleksnim turističkim perspektivama Sarajeva i njegove šire okoline.

I u ovom pogledu Olimpijada je dala lijepe i korisne primjere.

Već sada, čini se, društveno-politička klima mobilnosti u gradu daje povoda za nadu da sve ono što se u najširem smislu veže za pojam turističke transformacije grada može objektivno da postane posticajnim motivom za širu akciju – od saobraćaja, trgovine, komunalne higijene i estetskog izgleda grada do razudene mreže raznovrsnih vidova samoorganizovanosti građana na planu sigurnosti građana Sarajeva i njihovih gostiju do raznolikih pojava kriminala i socijalne patologije.

Mobilnost se tako afirmiše kao svakodnevni manir života grada- manir grada na nogama.

(3. 4. 1984)